

ŠESTÁK

*Oddílový časopis 6.koedukovaného oddílu Junáka - svazu skautů a skautek ČR v Kateřinicích
číslo 48, vydáno pro vnitřní potřebu - 2.června 2004, nákladem 55 výtisků*

Na střediskové radě 2.5.2004 nám byla schválena změna účelu čerpání částky 10.000,-. Původně byla tato částka v rozpočtu střediska vyčleněna na nákup pozemku (na kterém má být vystavěn centrální srub Bezbariérového centra Březiny). Ale protože se díky vstřícnému postoji OÚ Kateřinice podařilo pozemek koupit za 1,-Kč, požádali jsme, abychom mohli tuto částku použít k částečné úhradě práce vsetínské společnosti IPR s.r.o., která nám zpracovává stavební plány. Dohodnutá částka za vypracování stavební dokumentace je 65.000 Kč bez DPH (tabulková částka by byla cca 370.000,-Kč).

Na úvodní družinovku nově vznikající „šestky“ vlčat a světlušek v Kateřinicích přišlo 5.5.2004 10 nových lidiček. Děkujeme za podporu (a korekturu zvadel) paní ředitelce Králíkové, která nám umožnila rozdat v kateřinické škole cca 40 zvadel na tuto družinovku. Vedení kateřinické „omladiny“ se ujala Irča.

Na letošní tábor se chystá něco, co tu ještě nebylo! Chystá to dvojka Radek-Dazul, která nechce nic prozradit.

Ti, kdo se účastní puťáku, rozhodli drtivou většinou, že letos budeme putovat „Českou kanadou“ na horských kolech. Puťák zajišťuje Dazul.

Oddílové WWW postupně dostávají nový (ale velmi podobný) grafický kabát, vzkazovník se podařilo opravit a zaznamenáváme další přístupy především na stránky HELPU.

Oldskautský klub „Tůlavé papuče“ (Jitmelka, Roman, Pajtáš, Hanýsek,...) mají také své

Prosím všechny členy oddílu, kteří mají doma starý kroj, který už nenosí, aby mně dali co nejdřív vědět. Je možnost prodat je mladším členům oddílu - světluškám a vlčatům. Děkuju Bára

Narozeniny v červnu:
Janina 9.6.
Pomněnka 25.6.
Kecka 26.6

stránky na adrese <http://os.skauti.cz>. Doporučujeme shlédnout zajímavé fotografie ze stavby letní jídelny na Bařince. Jo a na Bařince je nyní skalničkami osázená kamenná zídka.

V neděli 30.května se uskutečnila v kateřinickém kostele Konfirmační slavnost. Konfirmovali Chytrý a Fanta.

Ve dnech 23.-26.7.2004 se chystá středisková RS miniexpedice „AMAZONIE“ - plavba po slepých Dunajských ramenech pod přehradou Gabčíkovo. ŠESTKA podnilla podobnou akci 18.-20.6.1999 jako VRRVku. Akci organizuje Hanýsek a Dazul. Je otevřená všem členům střediska starším 14 let - zúčastnit se jí můžeš tedy i ty. Je zapotřebí se ale co nejdříve závazně přihlásit, protože počet plavidel je omezen!

Ve Skautu-Junáku č.9/2004 na str.38 je otištěna naše pozvánka na HELP 98. Ve Skautingu č.9/2004 je zvadlo otištěno na straně 22. V tomtéž čísle je na stranách 10 a 11 přetištěn Dazulův článek „Reklama útočí!!“

Zprávy o konání Parawesterniády i s fotkami poslal Michálek do čtyřech místních novin - uvidíme zda jsou skauti pro média dostatečně „sexy“.

Na ŠESTÁKU č.48 se podíleli: Dazul, Ondra Pifka, Fijalka, Čeči, Anita, Radek, Irča, internet (fotografie z Excalibru - www.trojka.cz, www.budpripraven.cz,...), LACHIM spol.s r.o.

Tábor 2004

Informace k Puťáku

(Dazul) Ti, kteří letos pojedou na Puťák, se rozhodli pro variantu „Česká Kanada“. Zmíněná oblast se nachází na turistické mapě č.78 - ČESKÁ KANADA A SLAVONICKO. Několik důležitých informací:

Ti kteří budou potřebovat písemnou omluvku do školy (někde stačí, když omluví rodiče), necht' se mi co nejdřív ozvou.

Dohodlo se, že letos vyrazíme na horských kolech (to jsme vlastně ještě nikdy nejezдили). Nmusíte mít strach - Budulíněk tamnější krajinu loni na kole projížděl s rodiči a říká, že to je pohoda - valašsko jsou proti tomu velehory. Už nyní si dávejte dopředu bicykly a hlavně si zajistěte nosiče a brašny - není příliš vhodné vézt věci na zádech v normálním báglu.

Pojedeme vlakem - kola pošleme den dopředu (budu odvážet z Kateřiníc hromadně dodávkou - naložím vás i s koly - pojedeme společně, ale každý si své kolo pošle sám za sebe. Nazpět vás pochopitelně dovezu, tak abychom mohli druhý den v pohodě vyrazit na Puťák).

Tak jako každým rokem - ti, kteří vyrazí na Puťák si nechají svojí označenou banánovku v klubovně - bude připravena na společný odvoz na stálé tábořiště. Bágl, který se vám do banánovky nevejde tentokrát zabalte zvlášť - nezapomeňte označit.

Vyrazíme nejspíše vlakem ze Vsetína patrně v sobotu 26.6. v 10:38. Cesta do Jindřichova Hradce bude trvat 7 hodin. Odtud pojedeme dál na kole.

Úkoly a funkce na Puťáku jsou letos rozděleny takto: Medvěd - technik (společné nejnnutnější nářadí na kola + lepení), Cipísek - společná odlehčená lékárnička, Fijalka - kuchař (odlehčené balení koření, soli, společný kotlík na vaření), Chytrý - společná plachta na spaní, napínací provázky, Máta - sekerka. Zbytek upřesníme později.

OMLUVA - v minulém čísle byla otištěna část pravidel týkající se zbraní a obleků k hře Boj o Excalibur, kterou pořádala Trojka 15.5.2004. Na tuto hru jsme byli jako oddíl Trojkou pozváni, ale neobdrželi jsme pravidla této hry. Pravidla hry byly uveřejněny pouze na internetu. Protože většina našich členů nemá k internetu přístup, považoval jsem za vhodné (na úkor dalších příspěvků) poskytnout v

Informace ke stálému táboru

Odjezd na stálý tábor je v sobotu 3.července 2004 v 6:50 autobusem z Kateřiníc (do Jablunka, pak vlakem).

Pojedeme ve skautském kroji. S sebou mimo věcí na tábor jednu svačinu a pití na cestu - zbytek jídla už je zajištěn.

Nezapomeň, že na cestu máš mít pouze jedno zavazadlo - batoh. Neber s sebou žádné další zavazadlo, nic co by jsi měl nést v ruce! Ruce budeš potřebovat volné. Navíc budeme několikrát přestupovat, mohlo by se stát, že příruční zavazadlo někde zapomeneš. Toto pravidlo pochopitelně neplatí pro hudební nástroje, které se nevlezu do báglu.

Termín, kdy se budou odvážet kola na tábor, upřesná Radek později.

našem oddílovém časopise prostor pro prezentaci této hry a uveřejnil zde část pravidel, které byly věnovány především výrobě mečů, řemlichů a štítů, včetně informace, kdy budou tyto zbraně ještě před hrou v trojkařské klubovně kontrolovány. Text pravidel i obrázky byly převzaty z volně přístupného webu a otiskl jsem i zdroj ze kterého bylo čerpáno (internet - Boj o Excalibur). U použitého textu na internetu není (v době otisknutí nebyl) uveden Kopeček jako jeho autor - není -li jako autor myšlena značka „Bylsmir II“, pod kterou jsem nedokázal Kopečka identifikovat. Omlouvám se tímto Kopečkovi z Trojky, že tento text byl přetištěn bez jeho svolení. Ústně jsem se omluvil ihned, jakmile mně Kopeček upozornil na to, že se mu nelíbí otisknutí textu bez jeho svolení - s tím že omluvu otisknu v našem oddílovém časopise. Omluva za použití názvu BOJ O EXCALIBUR pro naši letošní celotáborovou hru není namístě, protože se nejedná o „ochranou známku“ Kopečkovu ani Trojky. Název zvolila Kikina bez souvislosti s hrou, kterou Trojka tradičně pořádá. (Dazul)

TÁBOR SMŮLY

Od roku 1927 otiskoval Jaroslav Foglar - Jestřáb v časopisu Skaut-Junák humorné povídky o oddílovém táboření, z nichž v roce 1938 po úpravách vznikla celá úsměvná kniha s názvem „Tábor smůly“. Patří mezi méně známé a méně vydávané foglarovky, tak dneska alespoň krátkou ukázkou.

...S dědečkovým kufrem měl jsem patálii hned na začátku, když jsem jej vezl poprvé z domova elektrikou do klubovny. Průvodčí mne totiž nechtěl s kufrem do elektriky vůbec pustit a křičel zoufale: „Prosímich, kam s takovou almarou do elektriky?“

„To není žádná almara,“ pravil jsem tenkrát trochu nakvašeně, „to je, prosím, dědečkův kufr.“

„I kdyby to byla babiččina kredenc, tak vás sem s tím nepustím,“ bouřil zase průvodčí.

Ale mezitím už jsem byl ve voze i s kufrem řádně ubytován, elektrika se rozjela a průvodčí byl poražen na celé čáře. (Z jízdy elektrikou jsem bohužel nic neměl, protože se mně při kupování lístku zakutálel n ě k a m pětník a musil

jsem jej celou cestu hledat pod lavicemi. Lidi se na mne utrhovali, kopali mne do hlavy a podobně, elektrika se mnou strkala, ale pětník jsem nenašel !)

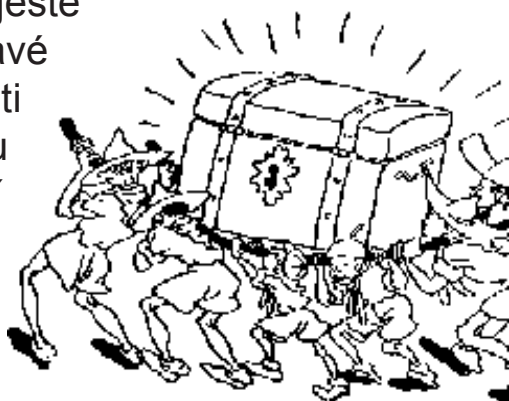
To byla předehra. A pak přišlo další.

V klubovně jsme pořád nevěděli, jak to naše táborové nádobíčko zabalíme. Byl jej plný dědečkův

kufr, tři velké bedny a ještě se ho pořád plno válelo v klubovně „jen tak“.

Ale nakonec se nám to přece jen podařilo, ba dokonce (dnes se to už může říci) propašoval jsem v kufru tajně i svou bedničku se sedmikilovou příručkou „Jak si počínati na táboře“, s půl tuctem kapesníků a několika páry ponožek navrch.

Na táboře pak hned první den hoši dědečkův kufr jak se patří a sluší rozbili. Nějaký „takytáborník“ pustil totiž jeho těžké víko dozadu tak prudce, že se svojí vahou vyvrátilo ze závěsů a rozstříplo ještě při té lákavé příležitosti celou zadní stěnu !

Zet

* 13. 1. 1930 Prostějov

spisovatel, překladatel z angličtiny

Po maturitě (1949) na obchodní akademii v Pardubicích studoval 1949-54 tělesnou výchovu na Pedagogické fakultě Univerzity Karlovy. 1954-57 působil jako asistent katedry tělesné výchovy na Akademii múzických umění v Praze a současně soukromě studoval orientalistiku a bengálštinu. Od 1957 je ve svobodném povolání, od 1960 žije v Liberci. Jeho pedagogická i literární činnost je trvale ovlivněna ideály skautingu. 1968 pomáhal obnovit celostátní skautskou organizaci a v Liberci založil a patnáct let vedl skautský oddíl (později pod hlavičkou Svazu českých turistů). 1969-70 byl zástupcem šéfredaktora časopisu Junák, 1990 se podílel na koncepci časopisů Skaut-Junák a Skauting, redigoval časopisy Skauting a od 1997 Roverský kmen. Povědkami, články s pedagogickou tematikou a náměty ke hrám přispíval od 60. let do časopisů, v nichž působil, a do periodik Komenský, Vedoucí pionýrů, Turista, ABC, Sedmička, Stezka, Ohníček, Větrník. Od 1991 rediguje v nakladatelství Skauting v Liberci pedagogickou knihovničku Skautské prameny. Autor umělecko-naučných próz (Tisíc malých dobrodružství, 1961, Pět olympijských kruhů, 1964, Výpravy za dobrodružstvím, 1986), knížek vyprávění pro děti a mládež (Světlušky - 1964, Lovec hvězd - 1970, Sedmička - 1976, Stezka odvahy - 1982, Ostrov přátelství - 1983, Soví jeskyně - 1989) a řady pedagogických příruček a prací o hrách (čtyřdílná Velká encyklopedie her - Hry v přírodě - 1985, Hry v klubovně - 1986, Hry na hřišti a v tělocvičně - 1987, Hry ve městě a na vsi - 1988). Překládá beletrii z angličtiny (především E.T.Setona).

(info: Obec překladatelů)

Nakladatelství LEPREZ, které naposled vydalo dvě níže uvedené Milošovy knihy je stručně charakterizuje takto:

SEDMIČKA Nejhorší co se může stát čipernému klukovi, je úraz, který ho vyřadí z kolektivu stejných čiperů a neposedů. Tato zlá věc se stala hrdinovi románu. Je náhle sám a připadá si zbytečný a opuštěný. Zbývá mu pouze snít a vymýšlet si dobrodružství v nichž hraje vždy hlavní roli. Najednou však nastane v jeho životě zásadní obrát. Náhoda ho přivede do oddílu vodních skautů a on zjistí, že jeho tělesná vada mu nebrání plavat ani pádlovat. Díky pomoci nových kamarádů se zbaví pocitu méněcennosti a společně s nimi prožívá řadu napínavých i humorných klukovských dobrodružství a zážitků. Román patří mezi naše nejúspěšnější romány pro mládež vydané po roce 1970. Jeho autor Miloš Zapletal je všeobecně nazýván novodobým Foglarem a je považován za jednoho z nejlepších současných autorů dobrodružných knih pro mládež.

OSTROV PŘÁTELSTVÍ Ostrov přátelství, Stříbrné jezero, Krokodýlí řeka... exotická, dálkami vonící jména, a přece se hrdinové této knihy, která navazuje již na vydaný román Sedmička od téhož autora, nevzdálí z vodáckého letního tábora uprostřed Čech. Přesto se při čtení ukáže, že mnohé z těchto názvů jsou opodstatněné a že romantiku není třeba hledat jen v pralesích Amazonky, nebo při dobývání vesmíru. Čtenář záhy pozná, že pokud se každý musí spoléhat především na vlastní síly, případně na pomoc nejbližších kamarádů, mnoho dobrodružství je skryto v nejběžnějších denních úkonech. Samozřejmě, že se kolem dějí i tajemné úkazy, které je třeba vypátrat a vysvětlit, trénuje se, závodí, dojde i na velkou táborovou hru. S průběhem všech událostí nás seznamuje táborový nováček, třináctiletý chlapec, který teprve mezi svými oddílovými kolegy - vodními skauty nachází místo, kde může zapomenout na svou menší tělesnou vadu.

(Dazul) **Zet - Miloš Zapletal** je úžasně skromný člověk. Když mu před nedávnem chtěli předat významné ocenění, odmítl jej převzít, protože si jej prý nezaslouží. Miloš vyznává myšlenku jednoho z antických filozofů, která ve stručnosti zní „Žij v skrytu“. A on také důsledně žije podle tohoto hesla - je člověkem naprosto skromným, který nechce žádné pocty, nechce nikde vyčnívat. Přitom každý, kdo Miloše zná, ví že má právo požívat mnoha poct, které jiní běžně přijímají.

Všichni rádcové z našeho oddílu jistě znají jeho geniální knížečku Rádce skautské družiny. Je součástí velké edice příruček pro vedení oddílu, která má název Skautské prameny. Jedná se, jak už je u Miloše zvykem, o jedinečný počín. Nyní je možno některé z knih (seznam visí v klubovně na vývěsce) pořídit v cenách cca 55-85 Kč. Hromadnou objednávku knih vyřídí Irča.

Nedávno mně Miloš napsal „...byl by někdo z oddílu ochoten přečíst rukopis té knížky o jízdě sedmi roverů po horách až na Slovensko, ze které jsi mi opravil valašské dialogy?“ Knížka v rukopisu nese název CVOCI a volně navazuje na SEDMIČKU a OSTROV PŘÁTELSTVÍ. Neváhal jsem ani vteřinu a věděl jsem, že se takových lidiček najde dost. A tak mám nyní k dispozici rukopis, který si můžeš přečíst i ty ještě před tím, než bude kniha vydána. Ale pozor! Nebude to tak úplně zadarmo! Každý, kdo si ji přečte bude muset napsat pro Miloše krátkou zprávu s tím co si o knížce myslí, co se mu na ní líbilo a co ne, pár řádek o sobě atd. Rukopis k přečtení je možno vyzvednout u mne.

Bud' připraven!

Dostal jsem žihadlo. Co teď?

- bodnutí nejdříve ostře pálí, pak oteče a druhý den už jen svědí
- trochu horší reakce následuje po bodnutí sršáně
- pouze včelí žihadlo zůstává pevně zabodnuté v ráně
- pokud je žihadlo vidět, je zapotřebí ho opatrně odstranit – nehty ho vytlačíme ven
- nikdy netlačit přímo na žihadlo, uvolnilo by se tak více jedu
- postižené místo omyjeme vodou a mýdlem
- bolest a otok zmírní přikládání obkladu namočeného do studené vody nebo do octa

Rozšlápl jsem vosí hnízdo. Jak vosám uniknout?

- Úplně nejhorší věc, co lze udělat, je mávat prudce rukama, poskakovat a snažit se vosy pozabíjet. To vosy více rozdráždí a bude více žihadel!
- Nejlépe je rychlým, ale klidným krokem odejít a schovat se (do budovy, do křoví, do vysoké trávy, do seníku).
- Vosy mohou člověka pronásledovat i 50 metrů a více.
- Pokud vosy zalétly pod oblečení, je zapotřebí ho rychle sundat. Vosy nemohou odlétnout a bodají a bodají.

Kdy je bodnutí opravdu nebezpečné a život ohrožující?

- Pokud dostaneme žihadlo do jazyka nebo úst. Otok by mohl způsobit dušení.
- Když je postižený alergický. Reakce po bodnutí je mnohonásobně silnější než u normálního člověka.

- Pokud dostaneme najednou opravdu velké množství žihadel. Nebezpečí hrozí zvláště u malých dětí.

Co dělat, když dostaneme žihadlo do jazyka nebo úst?

- co nejrychleji přivolat lékařskou pomoc
- postižená místa chladit
- postiženého uklidňovat

Jak poznám, že je někdo alergický?

- potom, co dostane žihadlo, začne rychle otékat
- má silné dýchací potíže, obtížně polyká
- pociťuje slabost a závratě
- po chvíli se dostaví nevolnost a křeče v oblasti břicha
- může také upadnout do bezvědomí

Co dělat, když dostane žihadlo alergik?

- Alergici při sobě často mívají své prášky (Dithiaden) právě pro tyto situace.
- Pokud je má postižený při sobě, dejte mu je.
- Pokud se jedná o jediné bodnutí, je zapotřebí uložit postiženého do stabilizované polohy a zajistit, aby poraněná končetina ležela pod úrovní srdce.
- co nejrychleji přivolat lékařskou pomoc
- postižená místa chladit
- postiženého uklidňovat

Včely, vosy, sršáni

NAŠE AKCE

ORINOKO + závod světlušek a vlčat 1.5.2004

(Čeči, Fijalka) Ráno bylo krásné. Ze všech stran se usmívalo slunko. No, radost pohledět. A toho krásného dne se konal závod světlušek a vlčat a závod skautů Orinoko. Kačická část našeho seskupení jela jako vždy 6:50 naším rychlobusem do moc nevzdálené dědiny Ratiboř. Tam sme chvílu počkaly a potom sme hupsly zase do rychlobusu a ten s námi

pádil do všem známého velkoměsta Vsetín. Sraz byl původně u hvězdárny, ale jedna chytrá hlava Sněhuli zavolala, že je to u zámku. Pro ty co neví - bylo to u toho zámku, kde se vdávala Eve s Fidem. Tam sme potkali známou osobu trojkařských dějin Krtka. Ten se nás ptal, proč tady pořád Dazul jezdí dokola jak zmatená včelka. Za chvílu přiletěl Fido a s jeho pokyny se vyrazilo k malé vodárce.

Naše složenina statečné ŽABŽI: Fialka, Lenka, Alžběta, Čeči, Piškot a Barča..

Na tradičním zahájení, každá družina řvala svůj pokřik.

My sme zakvákaly drsný žabařský pokřik.

Rozeznělo se to po celém velkém Vsetíně. Po zahájení se

rádcové družin shromáždili kolem slavného vůdce trojkařského oddílu Fida ze Vsetína, aby se rozhodli v míru, kdy začnou pobíhat po vsetinských lukách, nížinách i vysokých pahorkatinách. Naše udatné ŽABŽI šlo na kontrolu krojů v 11:25 a běželo až 11:35. A ta hodina čekání nás stála mnoho sil. A mezi tím sme si opakovaly naše těžce vydřené vědomosti a ctnosti. Fialka měla tak velkou depku, že ji z toho málem kleplo. A ještě nás stačila poučit co s ní máme dělat, kdyby strašlivé depce podlehla. A najednou nastala pětiminuta pravdy osudná kontrola krojů. Naše ŽABŽI skončilo jen se 4 trestňáky. Potom sme hupsly do triček. Pak sme si krásně zamorseovaly a vydaly se na strasti plnou cestu k prvnímu stanovisku. K našemu velkému překvapení sme obdržely u zdravotvědy, která nám šla vždy tak dobře 20 ošklivých trestňáků. Došli jsme zpátky k základně, kde jsme opět morseovaly a seběhly sme ze svahu a dostaly se k odhadům. Odhady nám šly tak skvěle, že nám holky, které zde byly řekly, že jsme zatím ze všech co tam

byli úplně good. Fido nám tak krásnou pravdu ani nechtěl věřit. Dále jsme se vydaly ke stavení stanů, kde byli Lvičata. Přístřešek jsme postavili vcelku rychle. Tak sme občerstvili Lvičata a Rampa se ptal i pití to vlastně pije. Fialka se velmi hlasitě ozvala, že to pití je její. Rampa se s té dehydrace nezmohl na nic jiného než na tuto skromnou větu: „Jé, ty si ta bájná Fialka, že? A pak se nám snažili udělit trestňáky. Nejdříve jich mělo být 5, pak 4 a nakonec se rozhodli pro 3 trestňáky. Pak sme navštívili Zbrklu s uzlama a Ještěrky s jednoduchou, ale i drsnou hrou. Jediné stanovisko, které sme pro nedostatek času nenavštívily bylo vaření vody. U kterého byl sice náš milovaný vůdce střediska se svou chotí a malými Drábalíky, ale nechtěli sme naše přátele dále napínat. Trochu sme si odpočinuly a nabraly nové síly na vyhlášení. Skoro všichni tušili, že budeme první, první, první a taky sme byly první, první, první....., ale od konce.

Toť vše z naší redakce ČEFIL (Čeči a Fialka)

(Sněhula) Sešel se rok s rokem a znova nastal čas sletů čarodějnic. Tentokrát se již po druhé tyto podivuhodné bytosti setkaly u Horní školy v Jablůnce. Akci zahájily čarodějnice Anežka (Tereza Baroňová) a Boženka (Denisa Žemlíková), jež na začátku vysvětlily, co se má dělat. Za celé odpoledne si děti mohly odzkoušet všelijaké dovednosti ať už hod slizem, kotlíky či potluk.... Za každou splněnou hříčku výherci obdrželi kouzelný penízek, který pak mohli proměnit v čarodějnickém obchůdku za různé předměty.... Letošní ročník by se také samozřejmě neobešel bez vyhlašování Miss čarodějnice. Pro letošek se Miss stala čarodějnicí Staňka Zichová, která získala putovní sošku. A protože nám za

celé odpoledne pořádně vyhládlo opekly jsme si nakonec špekáčky. Já osobně hodnotím celou akci kladně i když by se našlo pár (hodně) věcí, které by mohly být lepší. JEŠTĚ JEDNOU VŠEM DĚKUJI ZA POMOC!!!

(Dazul) Ani přesně nevím co mne vedlo k nápadu abych se akce Špacír zúčastnil. Nejspíš to, že jsem o Špacíru zatím jenom slyšel a nabyl jsem dojmu, že je opět čas se účastník nějaké ptákoviny. Pro neznalé - ŠPACÍR je akce, kterou organizují Brouk (1.Ch) a Šebík s Bodiem (z valmezskeho střediska). Pravidla jsou jednoduché - zvládnout během 24 hodin ujít 100 km po trase Vsetín - Cáb - Soláň - Bumbálka - Velký Javorník - Kohůtka - Filka - Ústí - Vsetín. Sraz všech magorů byl ve skautském domově - na středisku. Kolem 23.hodiny Brouk se Šebíkem vysvětlili pravidla, zásady bezpečnosti a takové ty běžné věci. Velká klubovna byla narvaná k prasknutí. Byl jsem potěšen, že se tu objevilo i několik jedinců starších než já. Přece jenom jsem si nepřipadal tak blbě. Nálada pohodová, vzduch vydýchaný a spousta nedočkavých účastníků dodávajíc si odvahy silnýma kecama.

Cestou ze střediska na místo startu nad vsetínským zámekem, vzbuzoval více než stohlavý průvod u několika střízlivých i méně střízlivých náhodných kolemjdoucích, bez rozdílu, údiv. Domnívám se, že ani humorně laděný výkřik „Ba-ník“, který se kousek ode mne ozval, jim mnoho neosvětlil.

Že je Špacír odstartován jsem zjistil až, když jsme se ocitli na samotném chvostu ukázněného davu. Mí parťáci na Špacíru i v zaměstnání - Milan a Michal - odhodlaně vyrazili kupředu. Do poslední chvíle jsem moc nevěřil, že se zúčastní, ale uzavřeli jsme spolu jakousi sázku a jejich účast zde je důkazem, že dané slovo dokáží držet nejen skauti. Milan avízoval, že sice na Špacír vyrazí, ale nedělá si iluze, že jej dokončí. Neustále zdůrazňoval, že odpadne po 10 km (před časem operoval kolena). Avízovaný limit ale několikrát překročil a Špacír ukončil na Soláni - asi 6 km po Muchovi,

kterého jsme zaregistrovali s pochroumanými koleny někde před Tanečniců.

Za Soláněm začalo svítat, čelovky jsme tudíž nechali v našem zabezpečovacím voze, který obětavě zajišťovala Irča a Míšův brácha Martin. Pohrdli jsme i pláštěnkama a srdnatě vyrazili dál. Čekalo nás ještě cca 70 km. A někde tady jsme udělali první strategickou chybu - naprosto jsme podcenili skutečné vzdálenosti a odhad trasy. Nevím z jakého důvodu, ale měli jsme oba dva zafixováno, že polovina trasy je v „otočce“ v Makovském průsmyku - U partyzána. Sekli jsme se minimálně o 10 km, což sice není mnoho, ale na Špacíru je to smrtelná vzdálenost. Naplánovali jsme si první 10 minutový odpočinek právě U partyzána. Do té doby jsme měli představu, že se pohybujeme někde uprostřed stočlenného roztroušeného zástupu. Od Soláně se nám podařilo minout několik skupinek. Na místě první přestávky hlásil zabezpečovací tým - „na první skupinku máte asi 20 minut, přede váma je asi tak 10 lidí“. Nevím jak Míšovi, ale mně v tu chvíli hodně povyroستlo sebevědomí. Ale na Michala to asi taky zapůsobilo, protože řekl - „Esli dorazíme na Kohůtku do 12:00, máme šanci sa přiblížit tomu devatenáctihodinovému rekordu“. Ale po každé pýše přichází pád. Na Kohůtce jsme sice byli už v 11:30, ale důkladným pohledem do mapy jsme zjistili, že před náma není nějakých 25 km, ale mnohem, mnohem víc. Na Kohůtce jsme měli naplánovanou naši druhou větší - 20 minutovou přestávku. Vzbudili jsme zde zájem Horské služby u které jsme získali patřičný respekt (a skauti patrně taktéž), protože akce je evidentně zaujala.

I když jsem osobní krizi zažil asi 500 metrů před Kohůtkou (takhle vyšťávený jsem nebyl ani na vojně, pouze na Pamíru jsem zažil velmi blízký pocit takového vyčerpání), tak musím

uznat, že za Kohůtků nastal nejobtížnější úsek. Už mi sice po zbytek cesty nebylo tak mizerně, ale síly docházely a humoru ubývalo. Náladu mi občas spravil pohled na parťáka Míšu, protože mne potěšilo, že na tom nejsem tak uboze jenom já. Musel být na nás skvělý pohled. Myslím si, že němečtí vojáci krácející do zajetí po bitvě u Stalingradu museli oproti nám vypadat jako manekýni.

Prvního vlka jsem chytnul kousek za Cábem. Postupně přibývali další, až jich byla pořádná smečka. A všichni zrovna v mojí zadnici. Marně jsem si s pokřiveným úsměvem vyzpěvoval známou valašskou píseň „Po valašsky od zeme, kdo mi vlka zažene ...“. Míša nereagoval. Po čase mi začal díky podivuhodnému stylu chůze přezdívat „Tančí s vlky“. Zalichotilo mi to, protože Kevin Costner je fakt chlap.

Od Kohůtky na Vsetín jsme s Míšou prohodili maximálně 6 vět. Asi polovinu z nich si zde neodvážím doslovně citovat. V Ústí, kdy do cíle zbývalo posledních cca 5 kilometrů mne docela namíchli tři mladíci, kteří měli tu drzost nás předejít, když Míša dopíjel své jediné pivo v místní hospůdce. Protože (a ti, kdo někdy chytli vlka dobře ví) nejhorší je vstát a rozejít to, volil jsem v Ústí mezi dlouhým trápením a kratším trápením. Zvítězilo kratší trápení a tak jsem mírným klusem vyrazil po asfaltce směrem ku středisku. Nebylo to nakonec tak špatné

- byl jsem mile překvapen, že to i po těch kilometrech šlo a tak jsem doklusával až na Rybníky. Klus musel působit komicky a tak jsem se rozhodl, že toho nechám než zabočím ke středisku, aby ze mne neměli případní přihlížející zbytečnou prču. Ale jakmile jsem zvolnil, stádo vlků začalo být velmi nepokojné. A tak jsem raději znovu začal klusat a ono to zafungovalo - vlci se citelně uklidnili. Ale na středisko jsem dorazil notně zbědován a ve stavu zbuzujícím takovou lítost, že mi Erža přinesla kyselicu až ven. Za to ji děkuji já i stádo vlků.

Pár hodin po absolvování Špacíru bych asi nebyl schopen dělat dřepy nebo jet na kole, ale velmi mile mne překvapilo, jak se organismus s tou poměrně velkou fyzickou zátěží vyrovnal - nedělní ráno jsem ty dřepy schopen dělat byl.

Každopádně - pokud někdo Špacír nezkusil - vřele doporučuju. Německý žurnalista dr. Herbert L. Schraeder ve své knze „Osmý den stvoření“ píše: „**Většina lidí zůstává hluboce pod hranicemi svých možností - neměli čas, příležitost a snad ani chuť pěstovat svého ducha v mezích zděděných předpokladů...**“. Pokud někdo má touhu poznat hranice jednoho druhu svých možností, je Špacír určitě jedním z typů akcí, kde to může poměrně bezpečně odzkoušet.

(Stálo to zato i když se nám ten rekord nepodařilo zmáknout.)

Boj o Excalibur 15.5.2004

„Jen ten, kdo je k tomu předurčen, dokáže vládnout magickým mečem. Jen ten se může stát králem.“

Téměř celodenní bojovku - dřevárnu na motivy 1500 let staré legendy o králi Artušovi a rytířích kulatého stolu uspořádal 3.chlapecký pro ostatní oddíly našeho střediska i skautské brášky z Bratislavy.

Počasí vyšlo nádherně, nikomu se nic nestalo a meč Excalibur nakonec dopadl stejně jako loni.

I třetí ročník této akce dopadl skvěle. Autobus, který bojovníky dopravoval k hradu Lukov, praskal ve švěch cestou tam a kupodivu i cestou zpátky.

Na oplátku za „zapůjčení“ hradu všichni účastníci si na úplný závěr akce odzkoušeli roli poddaných a vynášeli kameny z podhradí nahoru na hrad. Kameny budou použity při rekonstrukci zničených částí hradu.

Děkujeme Trojce za skvělou akci.

Výprava světlušek a vlčat 22.-23.5.2004

(Sněhula) Nám velkým drsňáků začala výprava už v pátek odpoledne, kdy jsme se sešli pět hodin u nás. Nevím, co sa nakonec stalo, ale vypadá to, že drsňáci pomalu vymírají, protože jsme na výpravu z Jablunky jeli enom dva. (sice, tím lepší pro nás, jelikož paní Camfrlová nabalila Dipsymu celou krabici zákusků) Mno, když jsme dojeli našim pravidelným taxi – Dazul.v Kačicách probíhala ještě oddílovka, pak následovala schůzka s rodiči, ale jako jejího konce jsme se nedočkali a to proto, že jsme s Dipsym jeli opět pravidelným taxi do Ratiboře, kde jsme přečkali noc. Večer jsme si uspořádali malou párty a jedli, pili, hráli karty a jakýs deskovú hru. Teda, musím vám říct,

To už sa ale začínalo probírat počasí a sem tam sa na nás přes mraky pousmálo sluníčko. Krom sluníčka se na nás pousmála i paní v okýnku a řekla nám, že už můžeme vstoupit do zoologické. To stúpila nálada a trvala až do konce prohlídky. Celú dobu jsme pobíhali od jedné klece k druhé a prohlíželi si zvířátka. Až sem si kolikrát říkala, že by si některé z nás mohli do té klece taky zavřít... Dokonce jsme navštívili nový pavilon s názvem Amazonie. Z výrazu tváří světlušek a vlčat bych stejně řekla, že se jim víc jak zvířata líbili prolézačky, které neustále okupovali i s Janinou. V mezi čase sme si skákli ještě na oběd a pak znova pokračovali v prohlídce. Tak ten čas tak nějak

tolik zákusků jako ten den jsem v životě ještě nesnědla – mňam. Čas tak nějak všelijak ubíhal až bylo náraz ráno. Venku vládlo psí počasí a tak jsme celý nadšení vyrazili s Janinou ke kinu, kde byl sraz. Pár světlušek a vlčat tam již bylo a měli tak dobrú náladu, že by mňa omylo. Naštěstí netrvalo dlouho a přijel náš bus, do kterého jsme sa nahrnuly jak divoká voda. Po cestě Hošťalkovů jsme nabrali ještě Kikinu, kerů doma nechtěli a poslali ju snama na výpravu. Než sme sa nadáli stáli sme před ZOO v Lešné. Jelikož bylo opravdu moc brzo ráno, tak museli čekat, až nám tu ZOO otevrou.

utekl, až jsme museli jít na autobus. Ten nás vyhodil na Trojáku, kde jsme asi hodku čekaly na další bus, naštěstí tam byly prolézačky, takže o zábavu bylo zase postaráno. Ani už pořádně nevím jak, ale ocitli jsme se v Ratiboři v klubovně a hráli další hry. Pořád bylo veselo a tak, když jsem musela jít večer domů se mi ani nechtělo. Ale jako, co už když už. Teď už se enem těším na další světluško-vlčáckou výpravu.

(Irča) Když mi Janina říkala, že má v plánu jet se Světluškama a Vlčatama na výpravu do

Proto, že fotografie z víkendové výpravy světlušek a vlčat se nezachovaly, uveřejňujeme zde fotografie z družinovy světlušek a vlčat 2.6.2004.

ZOO s přespáním venku, úplně mě tím nadchla. To bude super!!! V té době se už uvažovalo i o znovuzaložení S + V v Kateřinicích, tak jsem se Janině tak nějak pokusila vetřít, že pojedeme s nimi. Kupodivu ani moc neprotestovala, dokonce jsem snad měla pocit, že souhlasí docela ráda. Bohužel jediný volný termín byl v době rodinné oslavy kulatého výročí narození Dazulovy maminky. Janina ve své skromnosti a nezištnosti nabídla, že vezme S+V i z Kateřin a já tam za nimi po oslavách přijedu. HURÁ!!

Ráno lilo jako z konve a kosa byla jak z nosa, říkala jsem si, že snad ani nikdo nepojede. Jaké bylo moje velice příjemné překvapení, když hned u baráku nastoupili dvě Světlušky (Monča a Peťa) a hned na další zastávce ještě i Jíťa. Dojeli jsme do Ratiboře a holky se přidali k vlčatům, Janině, Sněhuli a jejím „ovečkám“.

Oslavy byly fajn a v osm hodin večer jsme se i s Guliverem a Pavůkem (Pája má novou přezdívku) vydali do ratibořské klubovny, kde už na nás čekali, protože jistě tušili, že přivezeme něco dobrého. Večer byl už v plném proudu. Děvčata ve spacákových, ogaři dělali čuebus, prostě klasika. Hráli jsme spoustu her, povídali si a při té příležitosti se vymysleli i nové přezdívky. Monča – Siska, Peťa – Miška, Jíťa – Scooby (čti Skuby), a ještě pár přezdívek pro Ratibořské.

Ráno nás přivítalo sluníčko. Paráda, zahrajem pár her, posnídáme a vyrazíme na výšlap. Snídaně byla vydatná – zbytky dobrůtek z oslav, chleba s pomazánkou a čajíček. Než jsme stihli

trošku uklidit sluníčko se nám schovalo. Hráli jsme hry a bylo nám dobře. Tady přibyla nová přezdívka Pájovi - Pavůk. Kolem poledne se nám sluníčko zase ukázalo, tak honem ven udělat obídek. Zašli jsme k Zubovcům na zahradu opéct špekáčky, pokecali se Zubem a Barčou a vyrazili. Sluníčko nás asi moc nechtělo vidět, protože se zase schovalo. Nevadí, máme pláštěnky, nejsme z cukru. Hráli jsme hru, když tu najednou černo, zima, vítr a KROUPY! Ale jaké, obrovské. Vzpomněla jsem si na Corsiku a výšlap na nejvyšší horu. Tam to bylo sice horší, ale stejně nečekané. Nás to ale nerozháže. Došli jsme, kam jsme chtěli (i když někteří by šli i dál, ale byli přehlasováni „zdechláky“).

Byla to hodně pohodová akce, myslím, že se líbila, protože všechny kateřinické Světlušky přišli i na další schůzky.

Díky Janino a všichni zúčastnění za „dobrou partu“.

29.5.2004 Parawesterniáda

(Anita) V pátek uléhám s pocitem, ať už je sobota tak 10:00, kdy už snad bude všechno uklizeno a vpořádku a zároveň si říkám, co se asi tak ještě přihodí?

Letošní paraw. nezačíná totiž vůbec slibně – myslivci mají střelby, záhadná ztráta dolarů, v sobotu zjistíme, že nemáme elektriku (tak nemůžeme hnedka tisknout fotky).

Procházím jednotlivé aktivity a vidím, že kráva je neustále vytížená, na kladce se fičí, od tepee se ozývají „hlasy duchů“, v mincovně se razí o sto šest... Na všech aktivitách je plno, naši kamarádi mají úsměv od ucha až k uchu a jiskřičky v očích...

Chtěla bych poděkovat celému oddílu (a jeho příznivcům), 2D a 3CH, každému, kdo se nějakým způsobem podílel na přípravě Parawesterniády.

Děkujeme za aktivní pomoc při organizování 2.Parawesterniády:

Martinovi K., Máji, Mullerovi, Dipsovi, Škopkovi, Rozumovi, Gori, Delfínovi, Lindě, Sojce, Hobbie, Dušanovi, Navrcovi, Honzovi, Hanýskovi a Michálkovi.

Akce na červen

4.6. Oddílovka

5.6. - Zkuste si triatlon

11.6. - Oddílový pátek

18.6. - Oddílovka

18.-20.6. - Předtáborová výprava

25.6. - Oddílový pátek - příprava ohně

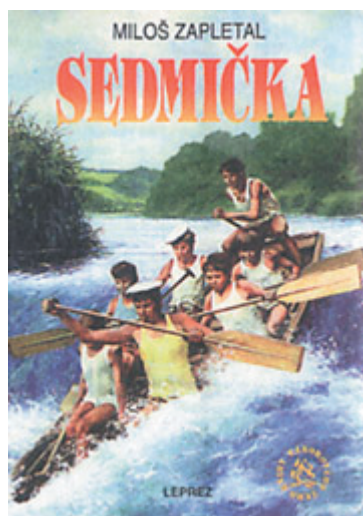
26.6. - Odjezd na TÁBOR - Puťák

30.6. - Ukončovací oheň

3.7. - Odjezd na stálý Tábor

KNIHY TÁBOROVÉHO OHNĚ

(nevlezlo se na stranu 5) Pro ty, kteří ještě nějakým nedopatřením nečetli první dva díly „Cvoků“ - Sedmičku a Ostrov přátelství, přinášíme náhledy přebalů knih, které v letech 1993 a 1995 vydalo nakladatelství LEPREZ - knihy se občas dají koupit v knihkupectví. Ti, kteří neseženou, mohou též zapůjčit u Dazula.

Motto hry **HELP 98**: „.....v nejmenované asijské zemi došlo k nouzovému přistání (nebo havárii?) letadla, které převáželo materiál s kódovým názvem Beta 2. Prostor pravděpodobné havárie obstoupila armáda, která má zájem existenci Beta 2 utajit. Kraj je prošpikován agenty tajné policie. Mezi novinářskou veřejností pronikla zpráva o doposud nezvěstném letadle s tajemným materiálem na palubě. Každý významný nakladatel vysílá do oné země své nejlepší novinářské týmy. Začal hon za senzací. Jen málokoho v tu chvíli napadlo, že na palubě letadla byli také lidé“

(Dazul) Po prázdninách nás čeká velké akce - HELP 98. Co do náročnosti organizace se vyrovná a možná i předčí PA-RAWESTERNIÁDU. Příhlášky se začínají sbíhat. Objevují se zde skupinky, které budou na našem HELPU po čtvrté. To nás určitě těší, ale zároveň i hodně zavazuje.

Minulý rok bylo přihlášeno přes 350 lidí + 50 organizátorů. Organizace takové akce není jednoduchá. **Očekává se, že se do ní opět zapojí všichni členové oddílu.** Opravdu - i na té nejmenší světlušce bude záležet. Opět budeme potřebovat spoustu světlušek a vlčat, kteří budou simulovat raněné, neobejdeme se bez schopného týmu na vel-vyslanectvích a nemocnicích, zdravotnického zabezpečení, vládního vojska, štábu, kuchaře, obsluhy bufetu,

10.-12.září 2004 bude pro ŠESTKU velmi náročný víkend. Opět se ukáže, zda jsme dobří nebo ne. A nejde jenom o nás - podle toho jak to zvládneme bude posuzováno i celé naše vsetínské středisko. **V půli září nás čeká perných nostop 16 hodin.**

Předtáborová výprava 18. – 20. 6. 2004

Tradiční pracovní výprava pro skauty a skautky na tábořiště. Odjezd : společně v pátek v 19.⁰⁰ hod. od klubovny. Návrat: neděle do 17.⁰⁰ hod.

Co s sebou: 150 Kč, pracovní rukavice a oblečení, pracovní obuv, klasické věci na vícedenní výpravu. Peníze vybírá Radek do středy 16. 6. 2004.

Toto číslo ŠESTÁKU je určeno pro:

Archiv všech oddílových časopisů můžeš najít na <http://sestka.skauti.cz> (sekce ČASOPISY).